

ข้อคิดดีๆ จากชายชราผู้จากไป

นำเสนอเมื่อ : 27 มี.ค. 2552

แง่คิดดีๆ จากชายชราผู้จากไป (โดย พิษณุ นิลกลัด)

สัปดาห์สุดท้ายของปี 2551 ผมไปงานสวดและงานเผาศพผู้ชายวัย 81 ปีที่ผมรู้จักเขามายาวนาน 30 ปี ไม่ใช่ญาติ แต่สนิทกันรักใคร่เสมือนญาติ

 ก่อนเสียชีวิตไม่กี่วันเขาสั่งลูกและภรรยาแบบคนไม่ครั้นคร้ามความตายว่า สวดสามวันแล้วเผาไม่ต้องบอกใครให้หน่วย อยาตรา อยารองให้ ทุกคนต้องมีวินัย เพียงแต่เขาอยู่หัวแถวเลยต้องไปก่อน แลวลูกเมียก็ทำตามคำสั่ง สวด 3 วันเผา

 งานสวด 3 คืนมีคนฟังพระสวดคืนละ 14 คนคือเมีย ลูก หลาน! เขย สะใภ้ และผมซึ่งเป็นคน นอกเป็นงานศพที่มีคนไปร่วมงานน้อยที่สุดเท่าที่ผมเคยไปฟังสวด วันเผามีเพิ่มเป็น 17 คน สามคนที่เพิ่มเป็นเพื่อนบ้านที่เคยคุยด้วยเกือบทุกเย็น คนหนึ่งเป็นแม่ค้าลือเตอรืที่เคยยืมเงินแล้วไม่มีตั้งค้จ่ายเลยเอาลือเตอรืทยอยผ่อนใช้หนี้แทนเงินงวดละสองใบคนหนึ่ง และคนสุดท้ายเป็นหญิงที่ผู้ตายเคยผูกปิ่นโตทุกมื้อเย็น ทั้งสามคนบอกวาเกือบมาไม่ทันเผา เคะระหัดที่แะไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่บอกวาเสียชีวิตไปแล้ว 3 วัน

 หลังฌาปนกิจพระกระษิภถามเจ้าหน้าที่วัดวาเจ้าของงานจ่ายเงินค่าศาลาสวดพระอภิธรรมแล้วหรือยัง พระท่านคงไม่เคยเห็นงานศพที่มีคนน้อยแบบที่ผมก็รู้สึกตั้งแต่สวดคืนแรก

จริงๆ แล้วผู้ตายเป็นคนค่อนข้างมีสตังค์ ทำงานธนาคารแห่งประเทศไทยจนเกษียณอายุที่ตำแหน่งหัวหน้าหน่วย แต่ด้วยความที่รักและศรัทธา อาจารย์ปวย อิงภาภรณ์ อดีตผู้ว่าการแบงคชาติ จึงดำเนินชีวิตแบบไม่ปรารถนา ให้ใครเดือดร้อน - แมกระทั่งวันตาย

 ผมสนิทกับเขาเพราะเขามีความฝันในวัยเด็กอยากเป็นนักประพันธ์แบบไม้เมืองเดิมที่เขาเคยนั่งเหลาดินสอและวงซ้อโอเลียงไห เมื่อตัวเองเป็นนักเขียนไม่ได้ พอมมาเจอผมที่เป็นนักข่าวก็เลยถูกชะตาและให้ความเมตตา การมีโอกาสได้พูดได้คุยกับเขาตามวาระโอกาสตลอด 30 ปีทำให้ได้แง่คิดดีๆมาใช้ในการ ดำรงชีวิต

 วันหนึ่งเขารูว่าขโมยยกชุดดอล์ฟของผมไปสองชุดราคา 4 แสนกว่าบาท เขาปลอบใจผมว่า ' ของที่หายเป็นของพุ่มเฟือยของเรา แต่มันอาจเป็นของจำเป็นสำหรับลูกเมียครอบครัวเขา คิดชะวาได้ทำบุญ จะได้ไม่ทุกข์ '

 เขามีวิธีคิด 'เท่ๆ' แบบที่ผมคิดไม่ได้มากมาย เป็นต้นว่าสุขและทุกข์อยู่รอบตัวเรา . อยู่ที่ว่าเราจะเลือกหยิบเลือกควาอะไร คงเป็นเพราะเขาเลือกควาแต่ความสุข ช่วงปีสุดท้ายของชีวิตเขาต่อสู้กับโรครชรา เบาหวาน หัวใจ ความดัน เกาต์ และไตทำงานเพียง 5 เปอร์เซ็นต์โดยไม่ปรึกษาบ่น แถมยัง

สามารถให้ลูกชายขับรถพาเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์โดยที่ตัวเองต้องหิ้วถุง ปัสสาวะ ไปด้วยตลอดเวลา เนื่องจากไตไม่ทำงาน ปัสสาวะเองไม่ได้ 6 เดือนสุดท้ายของชีวิตต้องนอนโรงพยาบาลสามวันนอนบ้านสัปดาห์สลับกันไป เวลาลูกหลาน หรือเพื่อนของลูกรวมทั้งผมด้วยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล เขามีแรงพูดติดต่อกันไม่เกิน 10 นาที แต่ 10 นาทีที่พูดมีแต่เรื่องสนุกสนาน เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากคนไป เยี่ยมไข่ ทุกคนพูดตรงกันว่า ' คุณตาไม่เห็นเหมือนคนป่วยเลย ตลกเหมือนเดิม ' พอแขกกลับ ลูกหลานถามว่าทำไมคุยแต่เรื่องตลก เขาตอบว่า ' ถ้าคุยแต่เรื่องเจ็บป่วย วันหลังใครเขาจะอยากมาเยี่ยมอีก '

 เขาเป็นคนขอบคุณกับผู้คนไม่ว่าจะอยู่บนเตียงคนไข้หรืออยู่บนรถแท็กซี่ บ่อยครั้งที่นั่งรถถึงหน้าบ้านแล้วแต่สั่งให้โซเฟอร์ขับวนรอบหมู่บ้านเพราะยังคุย ไม่จบเรื่อง แล้วจ่ายเงินตามมิเตอร์ !

4 เดือน สุดท้ายของชีวิตแพทย์ที่รักษาโรคไตมาตั้งแต่สมัยเป็นแพทย์อินเทิร์น จนกระทั่งเป็นหัวหน้าแผนกแนะนำให้พักรักษาตัวในโรงพยาบาลให้แข็งแรงแล้วค่อย กลับบ้าน แต่อยู่ได้ 4 วัน เขาวิงวอนหมอว่าขอกลับบ้าน หมอซึ่งรักษาเกินมา 16 ปีไม่ยอม เขาพูดกับหมอดด้วยความสุภาพว่า

 ' ขอให้ผมกลับบ้านเถอะ ผมอยากฟังเสียงนกร้อง คุณหมอไม่รู้หรือว่าคนคิดถึงบ้านมันเป็นอย่างไร เพราะ พอเสร็จงานหมอก็กลับบ้าน '

 หมอได้ฟังแล้วหมดทางสู้ ยอมให้คนไข้กลับบ้าน แต่กำชับให้มาตรวจตรงตามเวลานัดทุกครั้ง

 1 เดือนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต เขาสูญเสียการควบคุมอวัยวะของร่างกายเกือบทั้งหมด เคลื่อนไหวได้อย่างเดียวคือกะพริบตา แต่แพทย์บอกวาสมองของเขายังดีมาก เวลาลูก เมียพูดคุยด้วยตบอภาว่า ' ถ้าได้ยินพอกะพริบตาสองที ' เขากะพริบตาสองทีทุกครั้ง ! เห็นแล้วทั้งดีใจและใจหาย

 เขายังรับรู้แต่พูดไม่ได้ นี่กระมังที่เรียกว่าถูกขังในร่างของตนเองสิบวันก่อนปลดพราวกรรยากระซิบขางหว่า ' พอสูนะ ' เขาไม่กะพริบตาซะแล่วทั้งๆ ที่กอนหนานี่สองเดือนเคยตอบว่า ' สู ' เขาสูกับสารพัดโรคด้วยความเข้าใจโรค สูดนิตที่หม้อออกปากว่า ' คุณลุงแก่สูจริงง '

 ตอนที่วางดอกไม้จันทร์ ผมนึกถึงประโยคที่แกพูดกับลูกเมื่อสี่เดือนก่อนว่า ' โรคภัยมันเอาร่างกายของพ่อไปแล้ว อย่านำมันเอาใจของเราไปด้วย ' ' แงคิดดีๆ จากชายชราที่จากไป ' สอนให้เราว่า...

 เราเกิดมาพร้อมกับจิตใจบริสุทธิ์ และมันสมอมมหัศจรรย์ ที่จะสามารถเรียนรู้ แยกแยะเรื่องดีๆ และสิ่งร้ายๆ ในชีวิต จงใช้โอกาสดีๆ ที่ร่างกายและจิตใจของเรา ยังทำอะไรๆ ได้อย่างที่สมองสั่ง จงเรียนรู้ และสร้างประโยชน์สุข ให้กับตนเองและผู้อื่นอย่างพอเพียง และดำรงชีวิตอย่างพอเพียงทางเศรษฐกิจ! หากทุกๆ ครั้งที่เรียนรู้ เราลม เราพลาดอาจจะรู้สึกท้อบางในบางที แม่ไม่มีกำลังกายที่จะลุกในทันที..แต่ขอให้มีกำลังใจที่จะสูต่อไป ถ้าเราเรียนรู้...ก็จะทำให้เราพบว่า การล้มหรือพลาดครั้งต่อไป เราจะไม่เจ็บเท่าเดิม :-)

ความฝันอันสูงสุด คือการได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์

สักครั้งหนึ่งในชีวิต(นี้) สาธุ..

แก้ไขล่าสุดโดย [บัวเงิน](#) เมื่อ 25 มี.ค. 2009, 17:55,